

Český telekomunikační úřad

se sídlem Sokolovská 219, Praha 9

poštovní přihrádka 02, 225 02 Praha 025

Praha 27. 6. 2019

Čj. ČTÚ-11 814/2019-603

Rada Českého telekomunikačního úřadu jako příslušný správní orgán podle § 107 odst. 9 písm. b) bodu 1. zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o elektronických komunikacích), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), na základě rozkladu, který podal dne 31. 10. 2018 **Libor Kiner**, fyzická osoba podnikající, IČO 115 27 056, se sídlem V Zimném dole 51, 735 11 Orlová, právně zastoupený Mgr. Ing. Vlastimilem Burdákem, advokátem, IČO 720 15 373, se sídlem 28. října 150, 702 00 Ostrava, podle § 152 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), proti rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu, ze dne 12. 2. 2019, čj. ČTÚ-32 848/2018-606/X. vyř., o návrhu Libora Kinera proti účastníkovi, kterým je obchodní společnost **Mach3net s.r.o.**, IČO 273 44 860, se sídlem Křenova 438/7, 162 00 Praha, právně zastoupená JUDr. Petrem Hostašem, advokátem, IČO 662 42 801, se sídlem Na Struze 1740/7 Praha, 110 00 Praha, v řízení podle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích o zaplacení dlužných cen za poskytnuté služby elektronických komunikací v celkové výši 163.940,09 Kč s příslušenstvím, vydává po projednání v rozkladové komisi ustavené podle § 152 odst. 3 správního řádu, toto

rozhodnutí:

- I. Podle § 90 odst. 5 správního řádu ve spojení s § 152 odst. 6 písm. b) správního řádu se rozklad zamítá a napadené rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu, ze dne 12. 2. 2019, čj. ČTÚ-32 848/2018-606/X. vyř., se potvrzuje.
- II. Navrhovatel, Libor Kiner, fyzická osoba podnikající, IČO 115 27 056, se sídlem V Zimném dole 51, 735 11 Orlová, je dle § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích povinen uhradit odpůrci, obchodní společnosti Mach3net s.r.o., IČO 273 44 860, se sídlem Křenova 438/7, 162 00 Praha, náhradu nákladů řízení

o rozkladu v celkové výši 1.573 Kč, a to do 15 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí k rukám jeho právního zástupce.

Odůvodnění:

Dne 10. 2. 2013 byl Českému telekomunikačnímu úřadu (dále též „ČTÚ“ nebo „Úřad“) doručen návrh Libora Kínera, fyzické osoby podnikající, IČO 115 27 056, se sídlem V Zimném dole 51, 735 11 Orlová, právně zastoupeného Mgr. Ing. Vlastimilem Burdákem, advokátem, IČO 720 15 373, se sídlem 28. října 150, 702 00 Ostrava (dále jen „navrhovatel“), na zahájení správního řízení proti obchodní společnosti Mach3net s.r.o., IČO 273 44 860, se sídlem Křenova 438/7, 162 00 Praha, v řízení následně právně zastoupené JUDr. Petrem Hostašem, advokátem, IČO 662 42 801, se sídlem Na Struze 1740/7 Praha, 110 00 Praha (dále jen „odpůrce“), o zaplacení dlužné ceny za poskytnuté služby elektronických komunikací za zúčtovací období od 1. 1. 2009 do 31. 10. 2009 v celkové výši 185.734 Kč s příslušenstvím vyplývající dle tvrzení navrhovatele ze Smlouvy o vzájemné spolupráci ze dne 17. 7. 2008, za telefonní čísla 601 010 827, 601 010 871, 601 010 874, 601 012 999, 601 013 001, 601 013 002, 601 013 003, 601 013 005, 601 015 406, 601 015 407, 601 015 409, 601 015 410, 601 015 411, 601 017 994, 601 017 995, 601 017 997, 601 018 005, 601 018 010, 601 019 618, 601 022 183, 601 022 185, 601 025 033, 601 025 034, 601 025 035, 601 025 037, 601 025 039, 601 055 966, 601 056 592, 725 610 080, 725 610 081, 725 610 082, 725 610 083, 725 610 084, 725 610 086, 725 610 087, 725 610 088, 725 610 089, 725 610 090, 725 610 091, 725 610 092, 725 610 093, 725 610 094, 725 610 095, 725 610 096, 725 610 097, 725 610 098, 725 610 099, 725 610 100, 725 610 114, 725 610 115, 725 610 116, 725 610 118, 725 610 119, 725 610 120, 725 610 121, 725 610 122, 725 610 123, 725 610 124, 725 610 125, 725 610 126, 725 610 130, 725 610 133, 725 610 134, 725 610 135, 739 211 955, 246 007 500, 246 007 511, 246 007 520, 246 007 521, 246 007 522, 246 007 523, 246 007 524, 246 007 525, 601 012 019, 601 020 125, 601 020 131, 601 020 132, 601 021 454, 601 022 681, 601 134 972, 601 134 975, 601 135 002, 725 610 154, 725 610 155, 725 610 152 a 725 610 156.

Navrhovatel uvedl, že s odpůrcem uzavřel dne 17. 7. 2008 Smlouvu o vzájemné spolupráci (dále též „Smlouva“) a řádně mu poskytoval služby elektronických komunikací, jejichž cenu vyúčtoval odpůrci daňovými doklady. Odpůrce však ceny za poskytnuté služby elektronických komunikací za období od 1. 1. 2009 do 31. 10. 2009 navrhovateli neuhradil, byť k tomu byl kromě vyúčtování služeb vyzván též přípisem navrhovatele ze dne 6. 4. 2012. Navrhovatel k návrhu připojil kopii Smlouvy včetně přílohy obsahující ceník provizí, Všeobecných podmínek navrhovatele, dlužných vyúčtování, výzvy k úhradě ze dne

6. 4. 2012 s kopií podacího lístku a dále doložil soupis předmětných telefonních čísel a plnou moc advokáta.

Český telekomunikační úřad, odbor pro oblast Praha, požádal přípisem ze dne 22. 8. 2016 navrhovatele o informaci, co vše je zahrnuto v účtované položce s názvem „OSTATNÍ SMĚRY“, po absenci reakce opakovaně požádal navrhovatele o totéž přípisem ze dne 21. 7. 2017. Navrhovatel dne 26. 7. 2017 uvedl, že „v položce ostatní směry je zahrnuto volání do všech pevných a mobilních sítí v ČR mimo hovorů uskutečněných v síti O2 Czech Republic a. s.“.

Český telekomunikační úřad, odbor pro oblast Praha, následně usnesením čj. ČTÚ-16 740/2013-631/IV. vyř. – DoL ze dne 27. 7. 2017 věc odložil pro nepříslušnost v části návrhu na uložení povinnosti k úhradě cen ve výši 21.793,91 Kč s příslušenstvím za položky Dotované zařízení AXESS-TEL, Premium SMS, Audiotex, Volání na 1188, Uvítací melodie a Stažení obsahu, neboť se nejedná o ceny za služby elektronických komunikací ve smyslu zákona o elektronických komunikacích. Současně podáním ze dne 27. 7. 2017 vyznamenal účastníky řízení o zahájení správního řízení a poučil je o jejich procesních právech.

Odpůrce zaslal dne 29. 8. 2017 své vyjádření, v němž uvedl následující. Odpůrce v první řadě poukázal na nečinnost Úřadu při vyřizování věci, neboť Úřad oznámil odpůrci zahájení správního řízení více než 4 roky po podání návrhu. Odpůrce dále uvedl, že je přesvědčen, že návrh byl podán zcela neoprávněně, neboť si není vědom skutečnosti, že by mu navrhovatel poskytoval tvrzené služby, že by mu byly doručeny navrhovatelem tvrzené faktury a že by navrhovateli dlužil nějakou částku (přičemž pro úplnost podotýká, že na konci roku 2013 došlo ke změně vlastníka odpůrce a ke kompletní personální obměně). Odpůrce dále uvedl, že navrhovatel je povinen prokázat, že odpůrci nějaké služby poskytoval, což však nelze prokázat předložením faktur, které představují pouhé výzvy k úhradě, a seznamem údajně používaných telefonních čísel. Prokazování poskytování služeb ze strany navrhovatele je však v tomto případě bezpředmětné, neboť i kdyby navrhovatel údajné služby poskytoval, nejednalo by se o služby elektronických komunikací, a proto mu není dána pravomoc Úřadu dle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích.

Navrhovatel předložil Smlouvu o vzájemné spolupráci ze dne 17. 7. 2008, tj. nikoliv smlouvu o poskytování služeb elektronických komunikací. Předložená smlouva nesplňuje základní požadavky stanovené pro smlouvu o poskytování služeb elektronických komunikací dle § 63 zákona o elektronických komunikacích a neobsahuje ani žádný odkaz na všeobecné podmínky. Podle čl. I. odst. 1 smlouvy měly být předmětem smlouvy dodávky blíže nespécifikovaných produktů týkajících se služeb elektronických komunikací. Z přílohy č. 1 smlouvy a ze seznamu telefonních čísel vyplývá, že zřejmě mělo jít o mobilní volání; smlouva však dostatečně nespécifikuje, že by mělo jít o tuto (či jinou) službu elektronických

komunikací. Z čl. II. odstavce 2 smlouvy navíc vyplývá, že se jedná o pouhou rámcovou smlouvu, neboť plnění mělo být realizováno na základě dílčích objednávek odběratele (odpůrce). Rámcová smlouva podle judikatury představuje pouze základní podmínky spolupráce a nezakládá smluvní vztah. Žádné objednávky však navrhovatel nepředložil, což znamená, že nedoložil ani vznik jednotlivých smluvních vztahů. Cena navíc měla být dle čl. II. odst. 1 smlouvy určována dle ceníku navrhovatele na jeho internetových stránkách v době poskytnutí produktu klientovi odběratele, přičemž tyto ceníky navrhovatel nedoložil. Z citovaného čl. II. odst. 1 smlouvy navíc vyplývá, že produkty navrhovatele měly být poskytovány klientům odběratele (odpůrce) a nikoliv odpůrci. Z evidence podnikatelů v elektronických komunikacích vedené Úřadem dále vyplývá, že navrhovatel oznámil zahájení poskytování veřejně dostupné mobilní telefonní služby až od roku 2012, tj. v roce 2009 neměl žádné oprávnění k tomuto podnikání, a nemohl proto službu mobilního volání poskytovat. Z databáze telefonních čísel vedené Úřadem navíc vyplývá, že telefonní čísla specifikovaná ve vyjádření navrhovatele ze dne 8. 2. 2013 jsou již od počátku přidělena společnosti O2 Czech Republic a.s. a nikoliv navrhovateli. I kdyby navrhovatel údajné služby poskytoval, jednalo by se jen o přeprodej služeb společnosti O2 Czech Republic a.s., který nespadá pod pravomoc Úřadu, a nikoliv o poskytování služeb elektronických komunikací ze strany navrhovatele.

Odpůrce ve svém vyjádření odkázal mj. na usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2012 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů č.j. Konf 15/2016-29 ze dne 19. 4. 2017, v němž senát v obdobné věci konstatoval, že není dána pravomoc Úřadu: *„V posuzovaném případě tedy žalobkyně není osobou vykonávající komunikační činnost ve smyslu § 7 zákona o elektronických komunikacích, neboť žalovanému služby elektronických komunikací sama aktivně neposkytovala, ale pouze přeprodávala (přefakturovala) služby, které fakticky poskytovala společnost Telefónica O2 Czech Republic a.s. (operátor). Zvláštní senát proto uzavřel, že ve věci nebyla naplněna osobní podmínka podle § 129 odst. 1 věty první zákona o elektronických komunikacích.“* Odpůrce závěrem svého vyjádření navrhl, aby bylo správní řízení o návrhu navrhovatele v plném rozsahu odloženo, popř. aby byl návrh navrhovatele v plném rozsahu zamítnut, a odpůrci byla přiznána náhrada nákladů řízení za právní zastoupení.

Český telekomunikační úřad, odbor pro oblast Praha, požádal přípisem ze dne 21. 9. 2017 navrhovatele o poskytnutí dílčích objednávek ve smyslu čl. II. odst. 2 Smlouvy o vzájemné spolupráci ze dne 17. 7. 2008, ve které je uvedeno: *„Plnění dodavatele se bude realizovat na základě dílčích objednávek odběratele.“*, a to ve lhůtě do 14 dnů. Navrhovatel však na tuto výzvu nijak nereagoval a zůstal po dobu několika měsíců v řízení naprosto pasivním.

Český telekomunikační úřad, odbor pro oblast Praha, vydal dne 8. 1. 2018 rozhodnutí čj. ČTÚ-16 740/2013-631/VII. vyř. – DoL, kterým návrh na zaplacení částky 163.940,09 Kč s příslušenstvím zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal náhradu nákladů řízení. V odůvodnění rozhodnutí mj. uvedl, že skutečnost, že předmětná telefonní čísla byla na prvopočátku přidělena společnosti O2 Czech Republic a.s., nebrání tomu, aby na nich své služby později poskytoval jiný poskytovatel. Jinými slovy, přidělení tel. čísla určitému poskytovateli nevytváří překážku pro pozdější převod tohoto čísla pod jiného poskytovatele a nelze proto bez dalšího dovozovat, že byla-li čísla původně přidělena spol. O2 Czech Republic a.s., je tato společnost stále subjektem, který na nich poskytuje služby i v současnosti. Z toho důvodu nelze mít odpůrcovo tvrzení, že „i kdyby navrhovatel údajně služby poskytoval, jednalo by se jen o přeprodej služeb společnosti O2 Czech Republic a.s.“ za prokázané a odkaz na usnesení Konf 15/2016-29 ze dne 19. 4. 2017 je tedy nutno považovat za irelevantní. Zástupce navrhovatele byl vyzván dne 21. 9. 2017 k předložení listin, které Úřad vyžadoval z důvodu rozhodování ve věci. Navrhovatel tyto listiny uvedl v části II. čl. 2 smlouvy jako nedílnou součást smlouvy a z těchto listin vychází plnění dodavatele. Zástupci navrhovatele byla výzva doručena do datové schránky dne 22. 9. 2017. Vzhledem k tomu, že na předmětnou výzvu zástupce navrhovatele nereagoval, neunesl tím důkazní břemeno, že tvrzené služby elektronických komunikací jím skutečně byly poskytovány, a proto nemohl správní orgán návrhu vyhovět.

Navrhovatel podal proti tomuto rozhodnutí ze dne 8. 1. 2018, čj. ČTÚ-16 740/2013-631/VII. vyř. - DoL dne 30. 1. 2018 včasný **rozklad**. Navrhovatel v rozkladu mj. uvedl, že smluvní vztah byl založen již uzavřením smlouvy o vzájemné spolupráci. Předmět smlouvy byl vymezen v článku I. odstavci 1 a cena odkazem na ceník. Objednávky sloužily toliko jako žádost o předání SIM karet, nejednalo se o sjednávání samostatných realizačních smluv. Tvrzení, že smlouva o vzájemné spolupráci měla být pouhou rámcovou smlouvou, nemá oporu ve znění smlouvy a je účelové. Objednávky byly většinou odpůrcem činěny telefonicky, proto je navrhovatel ani nemohl Úřadu předložit. Pro úplnost pak navrhovatel přiložil kopie objednávek učiněných výjimečně písemně. Navrhovatel dále uvedl, že předkládá přípis předchozího právního zástupce odpůrce ze dne 1. 12. 2011, avšak fakticky žádný takový přípis nedoložil. Navrhovatel dále uvedl, že mu Český telekomunikační úřad nezaslal vyjádření odpůrce a nevyzval ho k vyjádření se k podkladům rozhodnutí, čímž zatížil řízení vadou vedoucí k nesprávnému rozhodnutí. Navrhovatel závěrem uvedl, že požaduje změnu rozhodnutí tak, že se návrhu navrhovatele v plném rozsahu vyhovuje.

Rada ČTÚ jako věcně a funkčně příslušný orgán **vydala dne 18. 5. 2018 rozhodnutí** čj. ČTÚ-5 697/2018-603, **jímž bylo napadené rozhodnutí** Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro oblast Praha, **zrušeno a věc vrácena** k novému projednání. Rada ČTÚ

konstatovala, že v daném případě se jedná o spor dvou osob vykonávajících komunikační činnosti, a proto je dána funkční příslušnost rozhodovat tento spor v prvním stupni předsedovi Rady ČTÚ v souladu s § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, nikoli oblastnímu odboru Úřadu (který má kompetenci toliko k rozhodování sporů dle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích). V rámci nového projednání měl předseda Rady ČTÚ posoudit věcnou kompetenci Úřadu a též postupovat v souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu, které bylo dosavadním postupem Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro oblast Praha, porušeno.

Následně v řízení o návrhu navrhovatele pokračoval předseda Rady ČTÚ jako správní orgán I. stupně, o čemž navrhovatele vyznamenal přípisem ze dne 15. 8. 2018 a zároveň jej vyzval k doložení objednávky telekomunikačních služeb odběratele (odpůrce), které byly předmětem požadovaných vyúčtování, k doložení dodatků, ceníků ke smlouvě o vzájemné spolupráci a smlouvy č. 246007500, na kterou je odkazováno v dlužných vyúčtováních, popř. měl navrhovatel označit jiné důkazy, ze kterých by vyplynulo, že odpůrce si u navrhovatele objednal služby dle smlouvy o vzájemné spolupráci. Navrhovateli byla dána lhůta 10 dnů k zaslání požadovaných listin a jiných důkazů.

Navrhovatel na tuto výzvu nereagoval, a proto jej předseda Rady ČTÚ (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) opakovaně vyzval přípisem ze dne 10. 9. 2018 k doložení požadovaných listin a důkazů, a to do 10 dnů a zároveň navrhovatele poučil o tom, že nese důkazní břemeno stran prokázání povinnosti odpůrce k peněžitému plnění.

Přípisem ze dne 26. 9. 2018 správní orgán I. stupně vyznamenal odpůrce o zahájení řízení a vyzval jej k doložení důkazů na podporu svých tvrzení, a to zejména k dříve tvrzené věcné nepříslušnosti Českého telekomunikačního úřadu. Odpůrce k této výzvě dne 2. 10. 2018 a dne 16. 10. 2018 sdělil, že je to navrhovatel, kdo je povinen prokázat oprávněnost zahájení správního řízení a poskytování služeb. Navrhovatel nedoložil žádné objednávky, a tedy nedoložil ani vznik jednotlivých smluvních vztahů, když předložená smlouva je pouhou rámcovou smlouvou. Pokud jde o objednávky služeb předložené navrhovatelem v rozkladu ze dne 30. 1. 2018, odpůrce zpochybnil jejich pravost a pravost podpisů. Odpůrce připomněl, že na konci roku 2013 došlo ke změně vlastníka odpůrce, ke kompletní personální obměně společnosti a není si vědom, že by mu navrhovatel poskytoval tvrzené služby a že by navrhovateli něco dlužil.

Následně správní orgán I. stupně **usnesením ze dne 15. 10. 2018** stanovil účastníkům řízení **podle § 36 odst. 1 správního řádu**, že mohou ve věci navrhnout důkazy a činit jiné návrhy tak, aby byly doručeny správnímu orgánu nejpozději do 31. 10. 2018. Vydání tohoto usnesení předseda Rady ČTÚ odůvodnil odkazem na zákonem stanovenou lhůtu pro vydání rozhodnutí, dosavadní délkou řízení a nutností posoudit včas všechny

návrhy účastníků. Účastníci byli v odůvodnění usnesení poučeni, že zmeškání úkonu v této lhůtě lze podle § 41 odst. 4 správního řádu prominout jen ze závažných důvodů, které nastaly bez zavinění účastníka řízení.

Správní orgán I. stupně dne 17. 10. 2018 zaslal navrhovateli předchozí vyjádření odpůrce a vyzval jej k vyjádření se a k předložení důkazů do 5 dnů ode dne doručení této výzvy.

Navrhovatel podal dne 31. 10. 2018 **proti usnesení** správního orgánu I. stupně ze dne 15. 10. 2018 **rozklad**. Namítal v něm, že stanovená lhůta je nepřiměřeně krátká, když měl pouhé 4 dny na reakci na předchozí vyjádření odpůrce, neboť ta mu byla doručena až 27. 10. 2018. Navrhovateli je tak fakticky odnímána možnost se k vyjádřením odpůrce kvalifikovaně vyjádřit. V závěru rozkladu navrhovatel sdělil, že se v nejbližší době k vyjádřením odpůrce vyjádří a žádá, aby toto jeho vyjádření bylo zohledněno v rozhodnutí ve věci samé.

Rada ČTÚ rozklad navrhovatele proti usnesení správního orgánu I. stupně rozhodnutím čj. ČTÚ-64 457/2018-603 ze dne 20. 12. 2018 **zamítla**. V odůvodnění rozhodnutí bylo konstatováno, že navrhovatel byl hned třikrát vyzýván Úřadem k doplnění důkazního materiálu, ovšem nikdy nereagoval. Z toho důvodu bylo zcela důvodné, že správní orgán I. stupně přistoupil k tzv. procesní koncentraci řízení dle § 36 odst. 1 správního řádu. Stanovenou lhůtu považovala Rada ČTÚ vzhledem k trvání správního řízení (již od února 2013) za přiměřenou. Na vyjádření odpůrce mohl navrhovatel taktéž včas reagovat, kdyby se s nimi seznámil neprodleně po jejich zaslání správním orgánem I. stupně. Navrhovatel měl taktéž možnost nahlédnout do správního spisu, ovšem toto své právo nevyužil. Dle soudní judikatury není úlohou správního orgánu zabezpečovat vzájemnou výměnu vyjádření mezi navrhovatelem a odpůrcem. Využitím institutu dle § 36 odst. 1 správního řádu nebyla navrhovateli upřena možnost navrhopvat důkazy nebo činit jiné návrhy a vyjadřovat se k věci po celou dobu řízení.

Dne 14. 12. 2018 obdržel správní orgán vyjádření navrhovatele ze dne 11. 12. 2018, ve kterém reaguje na vyjádření odpůrce. Navrhovatel rekapituloval, že návrh byl podán zcela důvodně, kdy eviduje pohledávku za odpůrcem, která vznikla z titulu nezaplacené ceny za poskytnuté služby elektronických komunikací. Změna vlastníka odpůrce je zcela irelevantní. Dále odkazuje na dříve doložené důkazy vč. smlouvy ze dne 17. 7. 2008. Odpůrce navrhovateli zpočátku za poskytnuté služby platil, dlužné částky eviduje navrhovatel od ledna 2009 a dále. Změna v osobě vlastníka odpůrce pak nemůže jít k tíži navrhovatele. Zpochybnění pravosti podpisů na přiložených objednávkách odpůrcem považuje za ryze účelové a nevěrohodné. Z doložených důkazů je patrné, že smlouva uzavřena byla,

navrhovatel služby odpůrci poskytoval, zpočátku za ně odpůrce platil, teprve od ledna 2009 a dále již služby nehradil.

Přípisy ze dne 11. 1. 2019 byli oba účastníci řízení vyrozuměni o termínu provedení dokazování dne 30. 1. 2019 a o možnosti vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí.

Odpůrce se vyjádřil podáním ze dne 4. 2. 2019. Uvedl, že z důkazů a tvrzení navrhovatele dostatečně nevyplývá věcná příslušnost Úřadu k rozhodnutí ve věci. Navrhovatel nedoložil, že by skutečně poskytoval odpůrci tvrzené plnění (služby). Odpůrce rovněž rozporoval, že mu byly faktury a vyúčtování vůbec doručeny. Nelze vycházet z tvrzení navrhovatele, že odpůrce služby nereklamoval. Navrhovatel nepředložil smlouvu o poskytování služeb elektronických komunikací a předložil objednávky pouze k 6 z celkem 86 telefonních čísel, neprokázal pravost listin a podpisů a některé faktury se vztahují k jiné, dosud nepředložené smlouvě. Odpůrce považoval nadále návrh za neoprávněný.

Provedení dokazování veškerými předloženými podklady a vyjádřeními účastníků se dne 30. 1. 2019 žádný z účastníků řízení nezúčastnil.

Žádný z účastníků řízení se k věci dále nevyjadřoval.

Správní orgán I. stupně vydal po provedeném dokazování dne 12. 2. 2019 **rozhodnutí čj. ČTÚ-32 848/2018-606/X. vyř.**, jímž návrh v celém rozsahu zamítl a uložil navrhovateli povinnost uhradit odpůrci náhradu nákladů řízení ve výši 7.865 Kč včetně DPH za právní zastoupení.

Dle odůvodnění rozhodnutí byly splněny osobní i věcná podmínka sporu dle § 127 zákona o elektronických komunikacích. Navrhovatel se domáhal úhrady za poskytnuté služby, dle předložených faktur se jednalo o vyúčtování za užívání konkrétních telefonních čísel, respektive účtování tarifů, které byly na uvedených číslech nastaveny, případně dalších služeb nad rámec nastaveného tarifu. Pokud byly služby elektronických komunikací účtovány přímo odběrateli (odpůrci), jednalo se o služby elektronických komunikací, které odpůrce poskytoval zákazníkům svým jménem a na vlastní odpovědnost.

Je splněna osobní podmínka, když navrhovatel i odpůrce byli v rozhodné době pro plnění Smlouvy oba evidováni v evidenci podnikatelů v elektronických komunikacích, respektive byli oprávněnými vykonávat komunikační činnost dle zákona o elektronických komunikacích. Smlouva byla uzavřena mezi dvěma podnikatelskými subjekty oprávněnými podnikat v komunikačních činnostech a týkala se jejich podnikatelské činnosti v této oblasti. Předmětem Smlouvy byla jejich spolupráce, respektive dodávka týkající se poskytování komunikační činnosti veřejné pevné sítě, elektronických komunikací, veřejně dostupné hlasové služby, veřejně dostupné služby přístupu k síti Internet a veřejně dostupné služby přenosu dat. Název Smlouvy (Smlouva o vzájemné spolupráci) není rozhodující.

Z doložené Smlouvy nevyplývá, že by byl odpůrce pouhým zprostředkovatelem, respektive, že pouze přeprodoval služby navrhovatele. V textu Smlouvy je výslovně uvedeno, že odpůrce se zavazuje vykonávat svou činnost pod svým jménem a na svůj účet, pokud není Smlouvou stanoveno jinak. Z předložených faktur není zřejmé, zda uvedené údaje odpovídají cenám v Ceníku, který k návrhu nebyl vůbec přiložen. Dle správního orgánu I. stupně tak navrhovatel nedoložil žádný relevantní důkaz o tom, že služby byly skutečně odpůrci na 6 doložených stanicích (tj. s prokázanými objednávkami) poskytnuty a že účtovaná částka odpovídá dohodě smluvních stran.

Vyjma dvou doložených písemných objednávek, které navrhovatel připojil až ke svému rozkladu ze dne 30. 1. 2018, nebyl doložen žádný důkaz o tom, že služby na další telefonní čísla, která jsou předmětem vyúčtování na doložených fakturách, byly odpůrcem skutečně objednány. Doložené Všeobecné podmínky nejsou relevantním důkazem pro vedené řízení, jelikož předložená Smlouva na tyto podmínky v žádné své části neodkazuje. Odpůrce jakékoli poskytování služeb odmítá. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že z předložených listin jednoznačně nevyplývá poskytování služeb odpůrci a neuhrazení částek za jejich poskytování. Nelze ani dospět k závěru, že navrhovatel služby odpůrci neposkytoval. Navrhovatel však neunesl důkazní břemeno k řádnému prokázání tvrzené pohledávky.

Prokázána nebyla ani pohledávka ve výši 11.831 Kč za přidělení čísel, z důvodu absence řádné objednávky a konkretizace telefonních čísel, kterých se měla týkat. U dalších telefonních čísel uvedených na fakturách pak nebyly vůbec doloženy žádné objednávky služeb, respektive objednávka telefonního čísla, konkrétního tarifu a případný smluvní závazek, po jakou dobu mají být služby poskytovány.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto v souladu s § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích, když odpůrci byla přiznána náhrada nákladů řízení za 5 úkonů právní služby učiněných jeho právním zástupcem, v celkové výši 7.865 Kč včetně DPH.

Rozhodnutí bylo doručeno dne 13. 2. 2019 odpůrci a dne 23. 2. 2019 navrhovateli.

Navrhovatel podal proti tomuto rozhodnutí dne 11. 3. 2019 včasný **rozklad**; poslední den lhůty pro podání rozkladu připadal na neděli 10. 3. 2019, čímž se konec lhůty posunul na následující pracovní den, tj. pondělí 11. 3. 2019. Dle rozkladu navrhovatel odpůrci řádně poskytoval služby a tyto odpůrci řádně vyúčtoval. Odpůrce nikdy nepodal navrhovateli žádnou reklamaci kvality ani ceny poskytnutých služeb. Navrhovatel neobdržel od odpůrce žádnou (ani neformální) stížnost týkající se poskytovaných služeb. Správní orgán I. stupně vůbec nepřihlédl k přípisu od právního zástupce odpůrce ze dne 1. 12. 2011 adresovanému navrhovateli, v němž bylo uvedeno, že odpůrce převede na účet navrhovatele částku ve výši

30.000 Kč a byla vyjádřena ochota doplatit zbývající dlužnou částku. Dle navrhovatele jde o významný listinný důkaz, přičemž nynější argumentace odpůrce ve správním řízení je ryze účelová. Navrhovatel v řízení předložil Smlouvu (o vzájemné spolupráci) a následně dvě závazné objednávky ze dne 17. 7. 2008 a 15. 8. 2008. V drtivé většině byly objednávky činěny odpůrcem telefonicky, proto je navrhovatel předložit ani nemohl. Objednávkou ze dne 17. 7. 2008 byly objednány služby elektronických komunikací u jedné telefonní stanice, objednávkou ze dne 15. 8. 2008 byly objednány služby k šesti telefonním stanicím. Byla sjednána cena 389 Kč měsíčně, přičemž navrhovatel byl oprávněn účtovat za své služby méně (pokud vyúčtoval 299 Kč, jednalo se o poskytnutí slevy). Proto dle navrhovatele nelze rozporovat údaje o ceně na doložených listinách. Navrhovatel předložil dle svého názoru dostatek důkazů k prokázání poskytování služeb odpůrci.

Odpůrce se vyjádřil k rozkladu svým podáním ze dne 14. 3. 2019. Navrhovatel nepředložil žádný důkaz o poskytování služeb odpůrci, když vyúčtování služeb takový důkaz nepředstavuje. Ze skutečnosti, že odpůrce neposkytování služeb nereklamoval, nelze dovodit, že mu byly poskytovány. „Opomenutý“ důkaz (přípis od právního zástupce z roku 2011) zřejmě předložen nebyl a není obsahem správního spisu. Odpůrce se ztotožňuje s napadeným rozhodnutím.

Správní orgán I. stupně neshledal v daném případě důvod využít postupu podle ustanovení § 87 správního řádu (autoremedura), a proto v souladu s ustanovením § 88 odst. 1 správního řádu postoupil věc k rozhodnutí odvolacímu správnímu orgánu.

Podle § 127 odst. 1 věty první zákona o elektronických komunikacích *předseda Rady rozhoduje spory mezi osobami vykonávajícími komunikační činnosti (§ 7) nebo mezi těmito osobami a jinými podnikateli působícími v jiném členském státě, v jejichž prospěch existuje povinnost přístupu nebo propojení na základě návrhu kterékoliv ze stran sporu, pokud se spor týká povinností uložených tímto zákonem nebo na jeho základě.*

Podle § 107 odst. 9 písm. b) bodu 1 zákona o elektronických komunikacích o opravných prostředcích proti rozhodnutím vydaným předsedou Rady Českého telekomunikačního úřadu rozhoduje Rada Českého telekomunikačního úřadu (v tomto rozhodnutí jen „Rada ČTÚ“).

Podle § 89 odst. 2 správního řádu ve spojení s § 141 odst. 9 správního řádu odvolací orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v rozkladu. Podle § 152 odst. 5 správního řádu platí pro řízení o rozkladu ustanovení o odvolání.

Na základě přezkoumání veškerého spisového materiálu včetně napadeného rozhodnutí a rovněž posouzení námitek uvedených v rozkladu a po projednání v rozkladové komisi dospěla Rada ČTÚ k následujícím závěrům.

* * *

K věcné příslušnosti Úřadu rozhodovat spor mezi navrhovatelem a odpůrcem:

Rada ČTÚ v první řadě opakovaně podotýká, že návrh podal Libor Kiner, fyzická osoba podnikající, IČO 115 27 056, se sídlem V Zimném dole 51, 735 11 Orlová, proti obchodní společnosti Mach3net s.r.o., IČO 273 44 860, se sídlem Křenova 438/7, 162 00 Praha. Navrhovatel oznámil Úřadu podnikatelskou činnost Poskytování veřejně dostupné služby elektronických komunikací a Zajišťování veřejné komunikační sítě ke dni 1. 7. 2007, odpůrce ke dni 1. 7. 2008. Navrhovatelem předložená Smlouva o vzájemné spolupráci je datována ke dni 17. 7. 2008.

Z uvedeného je patrné (a najočividněji tak bylo postaveno již v dřívějším průběhu tohoto správního řízení – zejména v rozhodnutí Rady ČTÚ ze dne 18. 5. 2018), že navrhovatel i odpůrce jsou osobami vykonávajícími komunikační činnost, a že projednávaná věc splňuje co do osobní podmínky znaky sporu mezi osobami vykonávajícími komunikační činnost dle ustanovení § 7 zákona o elektronických komunikacích, kde je dle ustanovení § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích dána příslušnost předsedy Rady ČTÚ k vedení řízení a vydání rozhodnutí v prvním stupni.

Navrhovatel se domáhal úhrady za poskytnuté služby, dle předložených faktur se jednalo o vyúčtování za užívání konkrétních telefonních čísel, resp. účtování tarifů, které byly na uvedených číslech nastaveny, případně dalších služeb nad rámec nastaveného tarifu. Dle rozkladového správního orgánu byly služby elektronických komunikací fakturovány přímo odběrateli, čímž se jednalo o plnění Smlouvy ve smyslu čl. I., tzn. jednalo se o služby elektronických komunikací, které odběratel následně poskytoval zákazníkům svým jménem a na vlastní odpovědnost. Na podporu tohoto závěru je třeba konstatovat, že případná plná moc, uvedená v čl. IV. Smlouvy, nebyla doložena ani navrhovatelem, ani odpůrcem. Na základě výše uvedených článků smlouvy, předložených objednávek, přílohy č. 1- provize a faktur je třeba dospět k závěru, že pokud by byl sjednán smluvní vztah mezi klientem a dodavatelem v zastoupení odběratele, poskytované služby elektronických komunikací by na základě dané smlouvy byly účtovány a fakturovány dodavatelem přímo klientovi, odběratel by v daném případě dle textu smlouvy obdržel toliko sjednanou provizi. Tato skutečnost však z doložených faktur nevyplývá – právě naopak, po vyhodnocení textu smlouvy, přílohy č. 1- provize, faktur a objednávek dospěl správní orgán k závěru, že

v řešeném sporu se jedná o služby elektronických komunikací, které odběratel objednával u dodavatele a za něž měl sjednanou cenu hradit. Je tedy zřejmé, že je naplněna i věcná podmínka zakládající pravomoc správního orgánu k rozhodnutí sporu (osobní podmínka byla konstatována již v dřívějším rozhodnutí Rady ČTÚ ze dne 18. 5. 2018). Službou elektronických komunikací se podle § 2 písm. n) zákona o elektronických komunikacích rozumí „*služba obvykle poskytovaná za úplatu, která spočívá zcela nebo převážně v přenosu signálů po sítích elektronických komunikací, včetně telekomunikačních služeb a přenosových služeb v sítích používaných pro rozhlasové a televizní vysílání a v sítích kabelové televize...*“. Povinnost uhradit cenu za poskytnutou službu elektronických komunikací je pak povinností plynoucí ze zákona o elektronických komunikacích.

S ohledem na výše uvedené Rada ČTÚ souhlasí s názorem správního orgánu I. stupně, že je dána jeho působnost vést řízení o návrhu ve smyslu § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Správní orgán I. stupně správně vycházel z usnesení zvláštního senátu Konf č.j. 29/2017-11 ze dne 21. 2. 2018, který deklaroval: „*Zvláštní senát již v usnesení ze dne 14. 9. 2009, čj. Konf 38/2009-12 (na které správně odkázal i navrhovatel), vysvětlil, že k tomu, aby mohl navrhovatel rozhodovat účastnické spory, musí být podle § 129 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích naplněn osobní a věcný předpoklad. Zvláštní senát souhlasí s navrhovatelem i potud, že obdobně lze postupovat i v případě sporů podle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích*“. Je splněna osobní podmínka, kdy navrhovatel i odpůrce byli v rozhodné době pro plnění smlouvy oba evidováni v evidenci podnikatelů v elektronických komunikacích, resp. byli podnikateli oprávněnými vykonávat komunikační činnost dle zákona o elektronických komunikacích. Smlouva byla tedy uzavřena mezi dvěma podnikatelskými subjekty oprávněnými podnikat v komunikačních činnostech a týkala se jejich podnikatelské činnosti v této oblasti. Předmětem smlouvy pak byla jejich spolupráce, resp. dodávka týkající se poskytování komunikační činnosti veřejné pevné sítě, elektronických komunikací, veřejně dostupné hlasové služby, veřejně dostupné služby přístupu k síti Internet a veřejně dostupné služby přenosu dat. Není přitom rozhodné, jak byla smlouva mezi spornými stranami nazvána, jelikož rozhodujícím pro posouzení věci je obsah smlouvy, a tedy skutečně realizovaná činnost, resp. tvrzené smluvní plnění. V oblasti poskytování veřejně dostupných služeb elektronických komunikací jsou povinnosti poskytovateli i uživateli uloženy zákonem o elektronických komunikacích, je tedy splněna i poslední podmínka pro věcnou působnost správního orgánu řešit spor dle ustanovení § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích. Rada ČTÚ je přesvědčena o tom, že v daném případě se nejednalo toliko o přeprodej služeb, a tedy obdobu případu, který rozhodoval zvláštní senát zřízený podle zákona č. 131/2002 Sb., pod č.j. Konf 15/2016-29 ze dne 19. 4. 2017, jak odkázal ve svém

vyjádření ze dne 29. 8. 2017 odpůrce (viz závěr správního orgánu I. stupně na straně 9 napadeného rozhodnutí). V textu Smlouvy je explicitně uvedeno, že odběratel (odpůrce) se zavazuje vykonávat svoji činnost pod svým jménem a na svůj účet, pokud není touto smlouvou stanoveno jinak. Smlouva výjimku upravuje, nicméně předložené faktury za poskytnuté služby pod tuto výjimku podřadit nelze, ani jiné listinné důkazy doložené v průběhu vedeného řízení; důvodem je fakt, že všechny předložené faktury jsou vystavené právě odpůrci, nikoli jiné (třetí) osobě. Odpůrce měl od 1. 7. 2008 oprávnění pro poskytování služby přístupu k internetu a od 1. 9. 2008 pro veřejně dostupnou telefonní službu mobilní (jak je ostatně uvedeno již výše v tomto rozhodnutí).

S ohledem na výše uvedené je tedy nepochybné, že v řešeném sporu je splněna jak osobní, tak i věcná podmínka, která zakládá působnost Úřadu k rozhodnutí ve věci.

K meritu věci:

Rada ČTÚ bude dále posuzovat oprávněnost vzneseného nároku navrhovatele na úhradu dlužné částky za poskytnuté služby elektronických komunikací. Ve sporném správním řízení je v první řadě zájmem navrhovatele, aby svůj tvrzený nárok doložil relevantními důkazy či označil důkazy na podporu tvrzeného nároku. Důkazní břemeno stihá ve sporném správním řízení toho, kdo v řízení něco tvrdí, tvrzené skutečnosti musí dokázat s pravděpodobností hraničící s jistotou nevzbuzující žádné pochybnosti, pokud se tak nestane, návrh musí být zamítnut.

Ustálená soudní judikatura uvádí k unesení důkazního břemene ve sporných řízeních následující. Nejvyšší soud České republiky konstatoval v rozsudku 21 Cdo 762/2001 ze dne 28. 2. 2002 (dále jen „Rozsudek NS“), že „důkazním břemenem se rozumí procesní odpovědnost účastníka řízení za to, že za řízení nebyla prokázána jeho tvrzení a že z tohoto důvodu muselo být rozhodnuto o věci samé v jeho neprospěch. Smyslem důkazního břemene je umožnit soudu rozhodnout o věci samé i v takových případech, kdy určitá skutečnost, významná podle hmotného práva pro rozhodnutí o věci, pro nečinnost účastníka (v důsledku nesplnění povinnosti uložené účastníku ustanovením § 120 odst. 1 větou první o. s. ř.) nebo vůbec (objektivně vzato) nemohla být prokázána.“

Rada ČTÚ zdůrazňuje, že pro rozhodování tohoto sporu je relevantní, jaké důkazy předložil navrhovatel k prokázání svého nároku na dlužné ceny. Je tak třeba vycházet především z doložených listin. Pouze z těchto důkazů může správní orgán vycházet, a to s ohledem na zásadu projednací zakotvenou v ustanovení § 52 správního řádu („Účastníci jsou povinni označit důkazy na podporu svých tvrzení. Správní orgán není návrhy účastníků vázán, vždy však provede důkazy, které jsou potřebné ke zjištění stavu věci.“).

Rada ČTÚ vychází hlavně z dokazování provedeného dne 30. 1. 2019 správním orgánem I. stupně.

Již k návrhu na úhradu dlužné částky byla navrhovatelem doložena Smlouva o vzájemné spolupráci ze dne 17. 7. 2008 (její povaha byla řešena již výše v odůvodnění tohoto rozhodnutí a v odůvodnění napadeného rozhodnutí správního orgánu I. stupně), Příloha č. 1 – Provize, Všeobecné podmínky poskytování služeb elektronických komunikací s účinností od 1. 12. 2016 a Všeobecné obchodní podmínky poskytování služeb elektronických komunikací s účinností od 1. 12. 2008. Dále byly doloženy daňové doklady – faktury, a sice za poskytnuté služby elektronických komunikací, které nebyly dle tvrzení navrhovatele uhrazeny. Navrhovatel v rámci dříve podaného rozkladu (ze dne 30. 1. 2018) doložil ještě dvě písemné závazné objednávky služeb telefonní sítě ABIOTEL, kde je v kolonce „název firmy“ uveden Mach3net s.r.o. (patrně jako objednatel služeb). Závazná objednávka ze dne 15. 8. 2008, ID smlouvy 420610108, zahrnuje následující služby: tel. číslo 601 015 407, tarif internet, telefon Axess-Tel, závazek 24 x 389 Kč. Ve stejném rozsahu jsou uvedené služby včetně telefonního přístroje objednány u telefonního čísla 601 015 406, 601 015 411, 601 015 410, 601 015 409. Na druhé straně objednávky mimo předtištěný formulář i údajů o objednateli je soupis objednávky 8 ks mobilních telefonů vč. objednávky tarifů OPTIMAL a závazku na 24 měsíců. Nejsou však uvedena konkrétní telefonní čísla, jichž se objednávka týká. Na objednávce je uveden dodatek „k tarifu STEP o 500 Kč dražší“ a (nečitelný) podpis. Tarif STEP však v objednávce nikde uveden není. Druhá doložená závazná objednávka ze dne 17. 7. 2008, bez uvedeného ID smlouvy, zahrnuje tel. číslo 601010871, tarif Internet, telefon Axess Tel, závazek 24 x 399 Kč. Doložen je i jeden předávací protokol, tel. číslo 601 010 871, tarif Internet, typ přístroje Axess Tel, dotovaná cena 999 Kč, minimální účet 399 Kč x závazek 24 měsíců, cena s DPH 1.189 Kč, podpis (nečitelný).

Telefonní čísla 601 010 871, 601 015 407, 601 015 406, 601 015 411, 601 015 410 a 601 015 409 jsou na doložených fakturách uvedena, resp. jednou z položek na fakturách je i vyúčtování za tato telefonní čísla, a to tarif „Internet Mach“, cena 299 Kč bez DPH. Úřad ovšem disponuje pouze dokumentem „Příloha č. 1- Provize“, kde uvedený tarif „Internet“ není. Jiný ceník služeb relevantní pro dobu podpisu objednávky doložen nebyl. S ohledem na řešené období není možné jiným způsobem zjistit, zda údaje – částky – na fakturách odpovídají ceně poskytované služby, jelikož jiný ceník, než je výše uveden, přiložen k návrhu nebyl. Nelze ho v současné době ani zjistit na internetových stránkách <http://www.abiotel.cz>, na které Smlouva ve svém čl. II. odst. 1 odkazuje. Na uvedených stránkách jsou k dispozici ceníky za služby s poslední aktualizací, resp. s platností od 5. 5. 2014. S ohledem na uplatněnou pohledávku jsou ceny zde uvedených služeb irelevantní, jelikož jsou doloženy faktury za služby poskytované v období od ledna 2009 do října 2009.

S ohledem na tuto skutečnost Rada ČTÚ souhlasí se správním orgánem I. stupně, že navrhovatel nedoložil žádný relevantní důkaz o tom, že služby byly skutečně odpůrci na uvedených telefonních číslech poskytnuty a že účtovaná částka odpovídá dohodě smluvních stran. Vyjma dvou doložených písemných objednávek, které navrhovatel doložil až na výslovnou žádost správního orgánu I. stupně (spolu s dříve podaným rozkladem), nebyl doložen žádný důkaz o tom, že služby na další telefonní čísla, která jsou předmětem vyúčtování na doložených fakturách, byly odpůrcem skutečně objednány; samotné písemné objednávky služeb navíc odpůrce rozporuje co do pravosti listiny i podpisu. K tomu je třeba uvést, že navrhovatel nepředložil, ba ani nenavrhnul, další relevantní důkazy, které by měly prokázat dřívější smluvní vztah a jeho řádnou konzumaci odpůrci, např. výpisem z hlasové korespondence, svědeckými výslechy tehdejších statutárních orgánů navrhovatele, došlými platbami z účtu odpůrce před vznikem dlužných částek, vzájemnou korespondencí mezi spornými stranami, ani jiným dostatečně prokazatelným způsobem nedoložil objednání konkrétních služeb odpůrcem a jejich následné poskytování na základě dílčích objednávek. Příložená Smlouva sice explicitně neuvádí ve svém čl. II. odst. 2, že by objednávky musely být činěny písemně, nicméně v daném řízení bylo na navrhovateli, aby objednávky, resp. poskytování konkrétních služeb odpůrci řádně doložil. Navrhovatel na podporu svých tvrzení nedoložil jednoznačné důkazy, které by mohly vést k nepochybnému závěru, že odpůrci byly v tvrzeném rozsahu služby poskytnuty. Rada ČTÚ souhlasí s argumentací správního orgánu I. stupně v tom, že navrhovatel mohl např. doložit předchozí uhrazené faktury odpůrcem u výše uvedených objednaných služeb, resp. výpis z účtu, ze kterého by bylo patrné, že předchozí faktury odpůrce řádně hradil, případně další (výše demonstrativně vyjmenované) důkazy. Rada ČTÚ k uvedenému doplňuje, že doložené Všeobecné podmínky poskytování služeb elektronických komunikací prostřednictvím sítí ABIOTEL nejsou relevantním důkazem pro vedené řízení, jelikož předložená smlouva na tyto podmínky v žádné své části neodkazuje. Odpůrce jakékoli dlužné částky, resp. poskytování deklarovaných služeb od počátku správního řízení odmítal.

S ohledem na tuto skutečnost se Rada ČTÚ ztotožňuje se závěrem učiněným správním orgánem I. stupně v napadeném rozhodnutí, tzn., že z předložených listin nelze jednoznačně dovodit, že služby byly odpůrci poskytovány a tento za ně neuhradil sjednanou částku. Dostupné listiny a k tomu zasláná tvrzení účastníků řízení jsou protichůdná, neumožňují dospět k jednoznačnému a důkazy řádně podloženému závěru o oprávněnosti či neoprávněnosti vzneseného nároku. S ohledem na základní zásady sporného řízení je však Rada ČTÚ, ve shodě s názorem správního orgánu I. stupně, nucena konstatovat, že navrhovatel neunesl v rámci vedeného řízení důkazní břemeno k řádnému prokázání tvrzené pohledávky.

Rada ČTÚ v souvislosti s tímto svým závěrem podotýká, že je plně v souladu s právními závěry uvedenými ve výše citovaném Rozsudku NS („Závěr o tom, že účastník neunesl důkazní břemeno. Ize učinit jen tehdy, jestliže zhodnocení důkazů, které byly za řízení provedeny (§ 120 odst. 3 věty druhá o. s. ř.), neumožňuje soudu přijmout závěr ani o pravdivosti tvrzení účastníka a ani o tom, že by bylo nepravdivé.“).

U ostatních telefonních čísel uvedených na fakturách pak nebyly vůbec doloženy žádné objednávky konkrétních služeb, resp. objednávka telefonního čísla, konkrétního tarifu a případný smluvní závazek, po jakou dobu mají být služby poskytovány. Správní orgán tedy dospěl k závěru, že navrhovatel neunesl důkazní břemeno a neprokázal, že fakturované služby odpůrce skutečně objednal, následně tyto služby dodavatel (navrhovatel) řádně dodal a vyfaktoval v souladu se Smlouvou, resp. dohodnutou cenou služeb.

Úřad jakožto příslušný správní orgán s ohledem na ustanovení § 141 odst. 4 správního řádu může, pokud navržené důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, provést i důkazy jiné, nicméně nemůže v daném případě nahradit chybějící důkazy, které by měly prokázat existenci konkrétních smluvních závazků mezi navrhovatelem a odpůrcem, případně uskutečnění konkrétního plnění na základě takových smluvních závazků. Jedná se o vztah mezi podnikatelskými subjekty a Úřad jakožto příslušný správní orgán nemá v rámci jemu dostupných údajů či informací možnost pochybnosti o existenci smluvního závazku, resp. pohledávkách z něj plynoucích, v rámci své úřední činnosti objasnit. Bylo zejména věci navrhovatele, aby vyvinul přiměřenou aktivitu a relevantní důkazy na podporu svých tvrzení doložil nebo alespoň označil. Nicméně navrhovatel na svoji povinnost podložit svá tvrzení prokazatelnými důkazy rezignoval a nereagoval ani na opakované výzvy správního orgánu I. stupně, ačkoli byl řádně poučen o případných důsledcích svého nekonání a unesení důkazního břemene navrhovatelem bylo zpochybnováno již v rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu, odboru pro oblast Praha, ze dne 8. 1. 2018. Správní řád sice neukládá poučovací povinnost o důkazním břemenu a důkazní povinnosti jako zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „občanský soudní řád“ (viz § 118a odst. 3 občanského správního řádu: „Zjistí-li předseda senátu v průběhu jednání, že účastník dosud nenavrl důkazy potřebné k prokázání všech svých sporných tvrzení, vyzve jej, aby tyto důkazy označil bez zbytečného odkladu, a poučí jej o následcích nesplnění této výzvy.“), ovšem je nasnadě, že správní orgán I. stupně vyzýval navrhovatele k doplnění tvrzených skutečností, když tato tvrzení nebyla jednoznačně prokázána, plně v souladu s obecnou poučovací povinností dle § 4 odst. 2 správního řádu („Správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.“). Bylo tedy učiněno zadost rovněž dalšímu závěru výše citovaného

Rozsudku NS („O důkazní povinnosti a o důkazním břemenu je soud povinen účastníky počít.“).

Rada ČTÚ uzavírá, že na základě doložených důkazů se navrhovatel nepodařilo prokázat, že by byl jeho návrh na uhrazení dlužné částky v celkové výši 163.940,09 Kč s příslušenstvím po právu.

K podanému rozkladu navrhovatele:

Navrhovatel vyjma výše vypořádaného neunesení důkazního břemene k prokázání pohledávky za odpůrcem opakovaně odkazuje na „přípis“ předchozího právního zástupce odpůrce ze dne 1. 12. 2011 (v němž bylo dle navrhovatele uvedeno, že odpůrce převede na účet navrhovatele částku ve výši 30.000 Kč a byla dále vyjádřena ochota doplatit zbývající dlužnou částku). Rada ČTÚ přitaká navrhovatel, že se může jednat o „významný důkaz“, ovšem navrhovatel tuto listinu (byť na ni výslovně odkazoval ve svém rozkladu ze dne 30. 1. 2018) do spisu fakticky nikdy nezaložil/nezaslal.

Skutečnost, že tento důkaz nebyl (správnímu orgánu I. stupně) předložen a že není součástí správního spisu, byla uvedena již v rozhodnutí Rady ČTÚ ze dne 18. 5. 2018. Na tuto skutečnost poté upozornil navrhovatele i správní orgán I. stupně výzvou k doložení listin ze dne 15. 8. 2018, ve které jej výslovně vyzval k doložení tohoto přípisu. Jelikož na tuto výzvu navrhovatel nereagoval, byl znovu upozorněn správním orgánem I. stupně na nutnost unesení důkazního břemene v rámci opakované výzvy ze dne 10. 9. 2018. Pokud tedy navrhovatel namítá, že se správní orgán I. stupně nevypořádal s jím předloženým důkazem, není toto tvrzení pravdivé, neboť tento důkaz nebyl navrhovatelem nikdy předložen, na což byl správním orgánem I. stupně upozorněn. Navrhovatel navíc nevyužil svého práva seznámit se s podklady rozhodnutí, o kterém byl vyrozuměn přípisem správního orgánu ze dne 11. 1. 2019 (doručeným dne 21. 1. 2019). Pokud by navrhovatel svého práva využil, zjistil by, že předmětný přípis není součástí spisu, a mohl jej tak před vydáním meritorního rozhodnutí doplnit. Navrhovatel tedy nic nebránilo uplatnit tento důkaz dříve, není proto chybou správního orgánu I. stupně, pokud se v napadeném rozhodnutí nevypořádal s důkazem, který byl pouze zmíněn v rámci vyjádření navrhovatele, ovšem nebyl nikdy založen do správního spisu. Rada ČTÚ tedy tuto navrhovatelovu rozkladovou námitku zamítá jako nedůvodnou.

Navrhovatel dále tvrdí, že byla sjednána cena 389 Kč měsíčně, přičemž navrhovatel byl oprávněn účtovat za své služby méně (pokud vyúčtoval 299 Kč, jednalo se o poskytnutí slevy). Proto dle navrhovatele nelze rozporovat údaje o ceně na doložených listinách.

Z předložených důkazů, ani z internetových stránek navrhovatele, nebylo možné zjistit, zda vyúčtované ceny odpovídají dohodě smluvních stran. Jedná se však pouze o podpůrný argument, jelikož i v případě, že by bylo tvrzení navrhovatele o poskytnutí slev

považováno za prokázané, nezměnilo by se nic na závěru, že navrhovatel předloženými důkazy neprokázal poskytnutí předmětných služeb a vznik nároku na zaplacení ceny. Tvrzení o poskytnutí slev mohl navrhovatel uplatnit již dříve před vydáním meritorního rozhodnutí, jelikož se nejedná o novou skutečnost. O tom, že navrhovatel přiloženými důkazy neprokázal výši vyúčtovaných cen, neboť některé položky uváděné na fakturách nebyly ani zmíněny v Příloze č. 1 Smlouvy s názvem „Provize“, byl upozorněn správním orgánem I. stupně již ve vyrozměnění ze dne 15. 8. 2018. Ani tuto rozkladovou námitku tedy neshledala Rada ČTÚ důvodnou.

K dalším vyjádřením navrhovatele:

Navrhovatel ve svém vyjádření ze dne 11. 12. 2018 uvedl, že změnu vlastníka odpůrce považuje za irelevantní, přičemž je přesvědčený o platnosti Smlouvy, když odpůrce také zpočátku za poskytované služby platil; toto své tvrzení ovšem navrhovatel nijak nedokládal. Současně tvrdil, že poskytované služby nebyly odpůrcem nikdy reklamovány.

Své tvrzení ohledně hrazení služeb na počátku smluvního vztahu navrhovatel nijak nedoložil. Skutečnost, že odpůrce poskytované služby nereklamoval, nesvědčí bez dalšího o tom, že mu byly vyúčtované služby skutečně poskytovány, respektive že se cítil být zavázán z předložené Smlouvy jakožto odběratel; důkaz reklamací služeb odpůrcem by samozřejmě dokládal existenci smluvního vztahu mezi oběma spornými stranami, jakož i zřejmé poskytování služeb na předmětné telefonní stanici (telefonních stanicích), avšak navrhovatel žádnou takovou listinu (či jinou komunikaci ohledně předmětu tohoto správního řízení) správnímu orgánu nepředložil jako další podstatný důkaz o smluvním vztahu s odpůrcem, jakož i o závazcích z tohoto smluvního vztahu vzniklých.

K vyjádřením odpůrce:

Rada ČTÚ se ztotožňuje se závěrem správního orgánu I. stupně učiněným v napadeném rozhodnutí ohledně popření pravosti podpisů odpůrce a pravosti předložených listin.

V souladu s ustanovením § 51 odst. 3 a ustanovením § 3 správního řádu nebyl správní orgán I. stupně povinen provádět další dokazování ve věci, zejména pak ohledně pravosti podpisů na předložených objednávkách, které byly odpůrcem zpochybněny. Ověření pravosti podpisů by nemohlo žádným způsobem zvrátit rozhodnutí ve věci, a to zejména s ohledem na výše uvedené důvody. Námitka odpůrce ohledně pravosti podpisů a objednávek se nadto jeví jako poněkud překvapivá ve vztahu k jeho předchozím vyjádřením, kdy konstatoval, že v roce 2013 došlo ke změně vlastníka společnosti odpůrce i k personální obměně, přičemž podrobnosti k realizaci předložené smlouvy mu nyní nejsou nijak známy. Těžko tedy mohl být blíže obeznámen se skutečností, který pracovník byl

oprávněn činit a činil objednávky v rámci uvedené Smlouvy a zda jeho podpis je či není pravý.

Rada ČTÚ závěrem konstatuje, že správní orgán I. stupně řádně a adekvátně přihlédl ke všem doporučením uvedeným v dřívějším rozhodnutí Rady ČTÚ ze dne 18. 5. 2018 (kterými byl dle § 90 odst. 1 písm. b) správního řádu vázán), tj. vypořádal se s věcnou příslušností Úřadu rozhodovat tento spor dle § 127 odst. 1 zákona o elektronických komunikacích, doplněním důkazního materiálu na základě výslovných výzev navrhovatele, jakož i poučil účastníky řízení o jejich možnosti vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí ve věci dle § 36 odst. 3 správního řádu.

K náhradě nákladů prvostupňového řízení:

Dle § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích *předseda Rady (ČTÚ) přiznává účastníku řízení, který měl ve věci plný úspěch, náhradu nákladů potřebných k účelnému uplatňování nebo bránění práva proti účastníku řízení, který ve věci úspěch neměl. Měl-li účastník řízení ve věci úspěch jen částečný, může předseda Rady náhradu nákladů poměrně rozdělit, popřípadě rozhodnout, že žádný z účastníků řízení nemá na náhradu nákladů právo. I když měl účastník řízení ve věci úspěch jen částečný, může mu předseda Rady přiznat plnou náhradu nákladů řízení, měl-li neúspěch v poměrně nepatrné části nebo záviselo-li rozhodnutí o výši plnění na znaleckém posudku nebo na úvaze předsedy Rady. Předseda Rady přiznává náhradu nákladů řízení v plné výši účastníkovi také v případě, že byl pro chování dalšího účastníka řízení vzat zpět návrh, který byl účastníkem podán důvodně.*

O náhradě nákladů řízení rozhodl správní orgán I. stupně podle § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích ve spojení s § 10 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“), kdy odpůrce ve svém vyjádření ze dne 4. 2. 2019 uplatnil účelně vynaložené náklady na obranu svých práv v rámci vedeného řízení v celkové výši 9.438 Kč, a to za právní zastoupení advokátem. Náklady odpůrce se sestávají z náhrady nákladů řízení za právní zastoupení za 6 úkonů právní služby (převzetí zastoupení, nahlížení do spisu a čtyři vyjádření ve věci – ze dne 29. 8. 2017, ze dne 2. 10. 2018 a 16. 10. 2018 a dále ze dne 4. 2. 2019) tj. celkem 6.000 Kč a dále náhrady hotových výdajů za šest úkonů právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 3 uvedené vyhlášky, tj. ve výši 1.800 Kč. Právní zástupce odpůrce je plátcem DPH, požaduje tedy úhradu nákladů v celkové výši 7.800 Kč + 21 % DPH ve výši 1.638 Kč, celkem 9.438 Kč.

Správní orgán I. stupně posoudil podle ustanovení § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích ve spojení s § 10 odst. 1 advokátního tarifu vznesený nárok odpůrce na úhradu nákladů právního zastoupení následovně. S ohledem na skutečnost, že byl návrh navrhovatele v plném rozsahu zamítnut, resp. část návrhu byla usnesením ze dne

27. 7. 2017 odložena z důvodu věcné nepříslušnosti Úřadu, byl odpůrce v hájení svých práv zcela úspěšný a náleží mu úhrada nákladů vynaložených na právní zastoupení v rámci vedeného správního řízení. K počtu uplatněných úkonů poskytnuté právní služby správní orgán I. stupně řádně posoudil nezbytnost a účelnost všech provedených úkonů a dospěl k závěru, že k účelnému bránění práva odpůrce bylo realizováno pouhých 5 úkonů právní služby (nikoli požadovaných 6 úkonů), a to převzetí právního zastoupení, nahlížení do spisu dne 30. 1. 2019, vyjádření ze dne 29. 8. 2017, vyjádření ze dne 2. 10. 2018 a vyjádření ze dne 16. 10. 2018. Vyjádření odpůrce ze dne 4. 2. 2019 neobsahovalo žádné nové skutečnosti, pouze shrnulo předchozí vyjádření odpůrce a obsahovalo aktualizovanou částku výše požadovaných nákladů řízení. Vyčíslení částky odpovídající náhradě nákladů za právní zastoupení odpůrce zaslal již ve svém vyjádření ze dne 16. 10. 2018. Správní orgán je povinen rozhodovat o náhradě nákladů řízení z úřední povinnosti, kdy úkon nahlížení do spisu, který byl pro toto řízení ze strany odpůrce účelný, by byl do celkové částky požadovaných nákladů právního zastoupení odpůrce započítán i bez zaslání vyjádření. Jiné nové skutečnosti relevantní pro rozhodnutí ve věci v zaslaném vyjádření ze dne 4. 2. 2019 uvedeny nebyly, resp. nebyly zde uplatněny žádné nové skutečnosti, které by nebyly správnímu orgánu I. stupně v průběhu řízení známy. Jedná se o sdělení odpůrce, že některé faktury se vztahují ke zcela jiné smlouvě, o jejíž existenci odpůrce ani neví. K vyjasnění této skutečnosti vyzval správní orgán I. stupně navrhovatele již výzvou ze dne 15. 8. 2018, nejedná se tedy o žádnou novou skutečnost účelně vznesenou na obranu práva odpůrce.

Rada ČTÚ se s uvedenými právními úvahami správního orgánu I. stupně ohledně účelnosti vynaložených nákladů odpůrce ztotožňuje, když rovněž odůvodnění přiznané částky nákladů řízení za právní zastoupení shledává dostatečným, řádným a úplným.

S ohledem na výše uvedené Rada ČTÚ potvrzuje, že odpůrci náleží úhrada nákladů potřebných k účelnému bránění práva v celkové výši 7.865 Kč vč. DPH, a to za pět úkonů právní služby – převzetí právního zastoupení, nahlížení do spisu, tři vyjádření ze dne 29. 8. 2017, 2. 10. 2018 a 16. 10. 2018 (celkem ve výši 5.000 Kč) a dále náhrada hotových výdajů za pět úkonů právní služby po 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, tj. ve výši 1.500 Kč. V řízení bylo doloženo, že právní zástupce odpůrce je plátcem DPH, proto má odpůrce nárok též na přiznání daně z přidané hodnoty ve výši 21 %.

K nákladům řízení o rozkladu:

Právní zástupce odpůrce, který byl v řízení o rozkladu plně procesně úspěšný, zaslal k rozkladu navrhovatele vyjádření, které Rada ČTÚ považuje za účelně vynaložený náklad této fáze správního řízení.

Dle advokátního tarifu tak právnímu zástupci odpůrce náleží náhrada nákladů řízení za jeden úkon právní služby. Dle § 7 bodu 3 advokátního tarifu činí sazba mimosmluvní odměny za jeden úkon právní služby z tarifní hodnoty přes 1.000 Kč do 5.000 Kč částku ve výši 1.000 Kč. Z toho důvodu za jeden úkon právní služby – vyjádření k rozkladu (§ 11 odst. 1 písm. k) advokátního tarifu) učiněný právním zástupcem odpůrce náleží odpůrci v souladu s § 7 a 10 advokátního tarifu náhrada nákladů řízení ve výši 1.000 Kč a v souladu s § 2 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů (paušál) ve výši 300,- Kč. Ve smyslu § 127 odst. 4 zákona o elektronických komunikacích s ohledem na plný úspěch odpůrce je odpůrci přiznána náhrada nákladů řízení o rozkladu ve výši 1.573 Kč (včetně DPH) za jeho právní zastoupení advokátem.

Po posouzení věci Rada ČTÚ v souladu se shora citovanými závěry a v souladu se svým oprávněním podle ustanovení § 107 odst. 9 písm. b) bodu 1 zákona o elektronických komunikacích o rozkladu navrhovatele rozhodla tak, jak je uvedeno ve výroku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí se podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 5 správního řádu nelze odvolat.

Za Radu Českého telekomunikačního úřadu:

Ing. Mgr. Jaromír Novák v. r.
předseda Rady
Českého telekomunikačního úřadu

Otisk úředního razítka

Za správnost: Martina Klikarová, 27. 6. 2019

Vypraveno dne: 27. 6. 2019